

UZASADNIENIE

Decyzją z 23.03.2023 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. stwierdził, że **V. L.** jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie od 4.08.2020 r. do 30.09.2020 r. i określił wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Solidarnościowy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za sporny okres od sierpnia 2020 r. do października 2020 r..

Podstawę prawną decyzji stanowi art. 6 ust. 1 pkt 4, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 2, art. 18 ust. 1 i ust. 3 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych

art. 81 ust. 1, ust. 5 i ust. 6 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 1285), art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. c i art. 107 ust. 1 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U z 2021 r., poz. 1100), art. 4 ust. 1 ustawy z 23 października 2018 r. o Funduszu Solidarnościowym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1787), art. 9 i art. 29 ust. 1 ustawy z 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2020 r., poz. 7).

W uzasadnieniu wskazano, że w ww. okresie ubezpieczona nie posiadała innego tytułu do ubezpieczeń społecznych, który zwalniałby ją z obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania umowy zlecenia na rzecz płatnika składek. Brak także podstaw do uznania, że pobyt ubezpieczonej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego oraz że ubezpieczona nie ma zamiaru stałego pobytu, co miałoby uzasadniać - jak przyjął płatnik - zgłoszenie cudzoziemca jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył jednocześnie, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zleceniobiorcy jest przychód faktycznie otrzymany lub postawiony do jego dyspozycji, a nie wynikający z umowy.

/decyzja k. 21-27 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł płatnik składek (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, iż ubezpieczona jako wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędną wykładnię polegającą na wadliwym stanowisku, że przepis ten wyłącza z obowiązku podlegania ubezpieczeniu społecznemu jedynie obywateli państw obcych, których pobyt nie ma charakteru stałego i którzy są jednocześnie zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych i misjach międzynarodowych.

W uzasadnieniu wskazano, że płatnik składek wystąpił do ZUS z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa, tj. cytowanego art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Stanowisko płatnika jest zbieżne z ugruntowaną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów powszechnych np. w sprawie VIII U 1614/19 Sądu Okręgowego w Gliwicach, Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25.06.2013 r. III AUa 830/10 Sądu Apelacyjnego w Katowicach III AUa 1482/20, Sądu Apelacyjnego w Łodzi (...) oraz III AUA 1342/20 i innych. Płatnik składek nie ma obowiązku odprowadzania składek z ubezpieczenia społecznego, o których mowa w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych w przypadku obecnie oraz w przyszłości zatrudnianych cudzoziemców, ponieważ zatrudnienie cudzoziemców następuje na pobyt czasowy, nie mający charakteru stałego, a zatrudnieni cudzoziemcy nie posiadają kart stałego pobytu. Płatnik składek po uzyskaniu od ubezpieczonego oświadczenia, że jego pobyt

na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego oraz że nie ma zamiaru stałego pobytu, zgłosił cudzoziemca tylko do ubezpieczenia zdrowotnego.

/odwołanie k. 3-5/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Jednocześnie wskazał, że ubezpieczona aktualnie jest zgłoszona do ubezpieczeń w (...) spółce z o.o. w L..

W uzasadnieniu wskazano, że spór w niniejszej sprawie sprowadza się do kwestii oceny, czy ubezpieczona jest, czy też nie jest adresatem normy art. 5 ust. 2 ustawy systemowej.

W ocenie ZUS dla zastosowania w/w przepisu niezbędne jest wystąpienie wymienionych w przepisie obydwu przesłanek. Niezależnie od powyższego nie można zgodzić się z zawartym w odwołaniu twierdzeniem, że stanowisko płatnika jest zbieżne z ugruntowaną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego. W istocie jest wręcz przeciwnie, wskazane orzecznictwo świadczy o niezasadności odwołania. W szczególności wykładnia spornego zagadnienia dokonana przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w powołanym w odwołaniu wyroku z 15.02.2021 roku, sygn. akt. III AUa 774/20, jest odmienna od dokonanej przez Sąd Najwyższy w wyroku z 1.10.2018 r. w sprawie o sygn. akt (...) UK 194/18. Sąd Najwyższy w wyroku z 25.04.2023 r. (I (...) 60/22) uchylił ten wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi i oddalił apelację płatnika składek. Podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z 20.04.2023 r. (I (...) 31/22) uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25.02.2021 r. (III AUa 1342/20) i również oddalił apelację płatnika składek. Sąd Okręgowy w Łodzi w około 50 wyrokach oddalił odwołania spółki, a tekaże innych płatników składek w identycznych stanach faktycznych dotyczących zarówno obywateli Ukrainy, jak i Gruzji.

Organ rentowy przytoczył także poglądy Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 17.09.2009 r., II UK 11/09, oraz z 12.07.2017 r., sygn. akt III UK 295/16, z których wynika, że o tym, czy dany pobyt ma charakter stały, nie decyduje więc stały pobyt w sensie „długotrwałości i stałości pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej”, albowiem w takim wypadku wyłączeniu z ubezpieczeń społecznych podlegaliby ci cudzoziemcy, których pobyt nie ma „takich cech”, choć spełnialiby warunki podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako wspólnicy jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Nadto, że termin „nie podlegają ubezpieczeniom społecznym obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego”, należy dekodować w powiązaniu z systemem ubezpieczenia społecznego, a nie przez odwoływanie się do przepisów o charakterze meldunkowym, ilościowym (ile razy dana osoba wjeżdża do kraju i jak długo tu pozostaje). Stały pobyt w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlega zatem ocenie w zależności od realizacji działalności, z której wynika ustawowy obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Płatnik składek jest agencją pracy tymczasowej, a praca wykonywana przez ubezpieczonego, który jest obywatelem Gruzji, może być wykonywana tylko w czasie, gdy ubezpieczony przebywa w Polsce.

Organ rentowy podkreślił, że przyjęcie interpretacji spornego zagadnienia proponowanej przez płatnika składek prowadziłoby do faworyzowania cudzoziemców na rynku pracy, którzy dla płatnika składek byłiby znacznie atrakcyjniejszymi pracownikami/ zleceniobiorcami - niż obywatele RP, a jednocześnie byłoby to bardzo niekorzystne dla osób zatrudnionych, które zostałyby pozbawione ochrony ubezpieczeniowej, nie tylko emerytalnej, rentowej, ale także wypadkowej.

Wobec powyższego względem ubezpieczonego nie ma zastosowania art. 5 ust. 2 ustawy systemowej i z tytułu umowa zlecenia ubezpieczonej podlega ubezpieczeniom na zasadach ogólnych przewidzianych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych.

/odpowiedź na odwołanie k. 11-14/

Wszelkie przesyłki wysyłane na podany adres zainteresowanej od początku postępowania, łącznie z odpowiedzią na odwołanie i odwołaniem, wracały po dwukrotnej awizacji.

/bezsporne/

Postanowieniem z 5.07.2023r. ustanowiono dla nieznanej z miejsca pobytu zainteresowanej **V. L.** kuratora w osobie adwokata.

/postanowienie k.28/

W piśmie procesowym z 27.07.2023 r. kurator ustanowiony dla nieznanej z miejsca pobytu zainteresowanej V. L. adw. E. B. wniosła o oddalenie odwołania i przyznanie na jej rzecz kosztów obsługi kuratorskiej.

/pismo procesowe k 45 /

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem przeważającej działalności (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest działalność agencji pracy tymczasowej. Płatnik składek zatrudnia cudzoziemców na podstawie umów zlecenia i zgłasza ich z tego tytułu do ubezpieczenia.

/okoliczność bezsporna, odpis z KRS k. 7-9 oraz akta ZUS/

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jako zleceniodawca zawarł z V. L. (cudzoziemiec - obywatelka Ukrainy) jako zleceniobiorcą umowę zlecenia, na mocy której zleceniobiorca zobowiązał się do wykonania pracy w okresie od 4.08.2020 r. do 30.09.2020 r.

/ okoliczność bezsporna/

W okresie od 4.08.2020 r. do 30.09.2020 r. V. L. z tytułu wykonywania umowy zlecenia była zgłoszona przez płatnika do ubezpieczenia zdrowotnego.

/ okoliczność bezsporna/

Płatnik złożył za ww. dokumenty rozliczeniowe, w których obliczył i rozliczył składki na ubezpieczenie zdrowotne od miesięcznych podstaw ich wymiaru w wysokości za 08/2020 r. - 0,00 zł, 09/2020 r. - 3570,00 zł, 10/2020 r. - 3502,00 zł

/ okoliczność bezsporna/

V. L. w spornych okresach nie posiadała innego tytułu do ubezpieczeń społecznych .

/ bezsporne/

W okresie objętym skarżoną decyzją V. L. przebywała w Polsce – zgodnie z informacjami dotyczącymi wjazdów i wyjazdów z kraju:

- od 11.07.2020 r. do 2.10.2020 r.

- od 27.01.2021 r. do nadal

A zatem w spornym okresie nieprzerwanie i stale przebywała na terytorium RP.

/ bezsporne; pismo k 37/

Płatnik składek pozostawał w sporze sądowym z ZUS w zakresie obowiązku odprowadzania składek z ubezpieczenia społecznego, o których mowa w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych w przypadku obecnie oraz w przyszłości zatrudnianych obcokrajowców spoza Unii Europejskiej. Wyrokiem z 27.07.2021 Sąd Apelacyjny w Katowicach

oddalił apelacje organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 6.03.2020 r. sygn. akt VIII U 1614/19 którym zmieniono decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. z dnia 14.06.2019 uznającą za nieprawidłowe stanowisko odwołującej przedstawione we wniosku o interpretację z dnia 27.05.2019r. w sprawie niepodlegania ubezpieczeniom społecznym przez obywateli państw obcych spoza Unii Europejskiej (Ukrainy, Federacji Rosyjskiej, Republiki Białorusi, Republiki Gruzji, Republiki Azerbejdżanu), z którymi wnioskodawca zawarł lub zamierzał zawrzeć umowy zlecenia, na czas nie dłuższy niż 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy, którzy uzyskali zezwolenie typu A na pobyt czasowy i racę cudzoziemca na terytorium RP oraz przez obywateli tych państw którzy uzyskali zezwolenie na pracę i pobyt czasowy do 3 lat , którzy będą wykonywali pracę sezonową i uznał za prawidłowe stanowisko odwołującej przedstawione we wniosku interpretację z dnia 7 maja 2019 r.

/bezsporne/

Natomiast wyrokiem z dnia 15 lutego 2021 r. w sprawie III AUa 774/20 Sąd Apelacyjny w Łodzi na skutek apelacji (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2019 r. VIII U 2203/18 zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję organu rentowego i uznał za prawidłowe stanowisko przedstawione we wniosku (...) spółki z ograniczona odpowiedzialnością w Ł., że nie podlegają ubezpieczeniom, społecznym cudzoziemcy z Ukrainy, Republiki Gruzji, Republiki Mołdawii, Republiki Białorusi, Uzbekistanu, Republiki Azerbejdżanu , Republiki Armenii , Federacji Rosyjskiej, Republiki Tadżykistanu, Republiki Kazachstanu, Federalnej Demokratycznej Republiki Nepalu, Ludowej Republiki Bangladeszu, których pobyt w Polsce ma charakter tymczasowy tj. nie ma charakteru stałego, a z którymi wnioskodawca zawarł lub będzie zawierał umowy zlecenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

/bezsporne/

Organ rentowy wniósł skargę kasacyjną od ww. wyroku.

/bezsporne/

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2023 roku Sąd Najwyższy (w sprawie I (...) 60/22) uchylił powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi i oddalił apelację odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2019 roku.

/bezsporne/.

Podobnie wyrokiem z dnia 15 lutego 2021 r. w sprawie III AUa 1342/20 Sąd Apelacyjny w Łodzi na skutek apelacji (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 marca 2020 r. VIII U 4108/19 zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję organu rentowego i uznał za prawidłowe stanowisko przedstawione we wniosku (...) spółki z ograniczona odpowiedzialnością w Ł., że nie podlegają ubezpieczeniom, społecznym cudzoziemcy z Ukrainy, Republiki Gruzji, Republiki Mołdawii, Republiki Białorusi, Uzbekistanu, Republiki Azerbejdżanu , Republiki Armenii , Federacji Rosyjskiej, Republiki Tadżykistanu, Republiki Kazachstanu, Federalnej Demokratycznej Republiki Nepalu, Ludowej Republiki Bangladeszu, których pobyt w Polsce ma charakter tymczasowy tj. nie ma charakteru stałego, a z którymi wnioskodawca zawarł lub będzie zawierał umowy zlecenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

/bezsporne/

Organ rentowy wniósł skargę kasacyjną od ww. wyroku.

/bezsporne/

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2023 roku Sąd Najwyższy (w sprawie I (...) 31/22) uchylił powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi i oddalił apelację odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 marca 2020 roku.

/bezsporne/.

Sąd Okręgowy w około 10 prawomocnych wyrokach oddalił odwołanie płatnika składek w identycznym stanie faktycznym. Natomiast wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2.07.2021 r. w sprawie sygn. akt III AUA 2155/20 z analogicznym stanem faktycznym do sprawy niniejszej oddalono apelację płatnika od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 21.10.2020 r. sygn. akt VIII U 523/20, którym oddalono odwołanie.

/ bezsporne/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dokumenty, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych na jego podstawie ustaleń odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2022 r., poz.1009) osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej „zleceniobiorcami”, oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust.4.

Zleceniobiorcy podlegający ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu (art. 12 ust. 1 ustawy systemowej).

Zleceniobiorcy objęci obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi ubezpieczeniem chorobowemu podlegają dobrowolnie na swój wniosek (art. 11 ust. 2 ustawy systemowej).

Obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają zleceniobiorcy od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy (art. 13 pkt 2 ustawy systemowej).

Każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowym podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych. Obowiązkiem płatnika składek – z mocy art. 46 ust. 1 i art. 47 ust. 1 ustawy systemowej – jest obliczanie, rozliczanie i opłacanie należnych składek za każdy miesiąc kalendarzowy oraz przysyłanie w wyznaczonym terminie deklaracji rozliczeniowych, imiennych raportów miesięcznych oraz opłacanie składek za dany miesiąc. Płatnik składek jest zobowiązany do zgłoszenia w terminie 7 dni zleceniobiorcy do ubezpieczeń społecznych od daty powstania obowiązku ubezpieczenia oraz do zgłoszenia wyrejestrowania od dnia wygaśnięcia tytułu do ubezpieczeń społecznych (art. 36 ust.1, ust. 2, ust. 4 i ust. 11 ustawy systemowej).

Na podstawie zaś art. 66 ust. 1 pkt. 1 lit. „e” ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z 27 sierpnia 2004 roku (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1373 ze zm.) osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zleceniobiorców stanowi przychód, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o świadczenie usług, jeżeli w umowie o świadczenie usług określono odpłatność za jej wykonanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie (art. 18 ust. 1 i 3 w związku z art. 4 pkt ustawy systemowej).

Jak stanowi art. 20 ust. 1 powołanej ustawy, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust.2 i ust.3.

Zgodnie z § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 września 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 1831) dla każdego ubezpieczonego, którego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, płatnik składek w raporcie lub imiennym raporcie miesięcznym korygującym, o którym mowa w art. 41 ust. 6 ustawy, zwanym dalej „raportem korygującym”, oraz w deklaracji i deklaracji rozliczeniowej korygującej, o której mowa w art. 47 ust. 3 ustawy, zwanej dalej „deklaracją korygującą”, uwzględnia należne składki na ubezpieczenia społeczne od wszystkich dokonanych lub postawionych do dyspozycji ubezpieczonego wypłat - od pierwszego do ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego, którego deklaracja dotyczy - stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ustawy. Z powyższego wynika, że podstawę wymiaru składek stanowi przychód faktyczny wypłacony w danym miesiącu.

Do ustalenia zaś podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których wyżej mowa, z mocy art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5 i 6. Ust. 5 art. 81 stanowi, że przy ustalaniu podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne nie stosuje się ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Z kolei wymieniony ust. 6 art. 81 przewiduje, że podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych.

Według art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. c i art. 107 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, obowiązkowe składki na Fundusz Pracy, ustalone od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wynoszących w przeliczeniu na okres miesiąca co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę, opłacają pracodawcy oraz inne jednostki organizacyjne za osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia za okres trwania obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych w trybie i na zasadach przewidzianych dla składek na ubezpieczenia społeczne.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o Funduszu Solidarnościowym do obowiązkowych składek na Fundusz stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące obowiązkowych składek na Fundusz Pracy.

W świetle art. 9 i art. 29 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, pracodawca jest obowiązany opłacać składki na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zleceniobiorców od wypłat stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy do ubezpieczonej **V. L.** ma zastosowanie czy też nie - norma przewidziana w art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a zatem czy stanowisko organu rentowego w przedmiocie podlegania przez ubezpieczonej obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu od 15.02.2021 do 15.04.2021 r. jako osoby wykonującej pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek jest prawidłowe.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. stała na stanowisku, że do ubezpieczonego nie mają zastosowania przepisy dotyczące podlegania przez niego ubezpieczeniom społecznym w związku z zawartą umową zlecenia biorąc pod uwagę treść normy przewidzianej w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej. W jego ocenie prezentowane stanowisko

jest spójne z ugruntowaną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, które wskazuje, że w przypadku obecnie oraz w przyszłości zatrudnianych cudzoziemców nie istnieje obowiązek odprowadzania składek z ubezpieczenia społecznego, o których mowa w przywołanej ustawie, gdyż zatrudnienie cudzoziemców następuje na pobyt czasowy, który nie ma charakteru stałego, a zatrudnieni cudzoziemcy nie posiadają kart stałego pobytu.

Przywoływane stanowisko nie znajduje jednak zastosowania na gruncie przedmiotowej sprawy, ani nie ma odzwierciedlenia w ukształtowanym w tym temacie orzecznictwie.

Zgodnie z treścią analizowanego art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, nie podlegają ubezpieczeniom społecznym określonym w ustawie obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego i którzy są zatrudnieni w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, urzędach konsularnych, misjach, misjach specjalnych lub instytucjach międzynarodowych, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej.

Z wykładni ww. przepisu wynika, że zarówno w przypadku pracowniczego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, jak i tytułu wynikającego z wykonywania umowy zlecenia sam zamiar czasowego przebywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, czy też legitymowanie się jedynie zezwoleniem na pobyt czasowy nie mają rozstrzygającego znaczenia. Istotne jest jedynie, czy podczas wykonywania wyżej wymienionych działalności można mówić o stałym przebywaniu danej osoby na terytorium Polski. W konsekwencji przyjazd, choćby i cykliczny (regularny) do Polski celem wykonywania pewnych aktywności zawodowych jak np. prowadzenie wykładów, czy świadczenie usług doradczych na podstawie umowy zlecenia albo umowy o pracę nie będzie powodował objęcia obywatela państwa trzeciego polskim systemem ubezpieczenia społecznego. Natomiast stałe przebywanie w Polsce w okresie wykonywania tych czynności (np. zamieszkanie w Polsce i prowadzenie wykładów lub badań przez jeden semestr), chociażby przez krótki (sumarycznie) okres czasu determinowany czasowym zezwoleniem na pobyt, będą prowadzić do objęcia polskim systemem ubezpieczeń społecznych. Tym samym z przepisu tego nie wynika wymóg łącznego spełnienia dwóch wymienionych w tym przepisie przesłanek niepodlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego przez obywateli państw obcych. Przepis ten kreuje dwie niezależne od siebie kategorie określonych w nim osób, które obowiązkowi temu nie podlegają. Są nimi - po pierwsze - obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Polski nie ma charakteru stałego oraz - po drugie - obywatele państw obcych, którzy zatrudnieni są w wymienionych w tym przepisie placówkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2019 r., (...) UK 194/18).

Zakresem podmiotowym art. 5 ust. 2 ustawy systemowej objęci są zatem zarówno obywatele państw obcych zatrudnieni w placówkach wymienionych w tym przepisie (niezależnie od charakteru ich pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej), jak również obywatele państw obcych niezatrudnieni w takich placówkach, o ile ich pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego (stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyrokach: z dnia 17 stycznia 2007 r., (...) UK 225/06, LEX nr 351984; z dnia 28 maja 2008 r., (...) UK 303/07, LEX nr 516772; z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 116/08, LEX nr 738351; z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, LEX nr 794874, z dnia 6 września 2011 r., (...) UK 60/11, LEX nr 1102994).

Skoro ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych określa zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym, to podlegają im także obywatele państw obcych, którzy podejmują działalność stanowiącą podstawę objęcia ich obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (...). Dlatego charakter pobytu (stały albo niestały) należy odnosić w relacji do powszechnego obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, czyli do podstawy ubezpieczenia. Ten charakter nie zależy w konsekwencji od tego, jaki zamiar, co do okresu przebywania w Polsce, przejawia cudzoziemiec. Stały pobyt w rozumieniu art. 5 ust. 2 cytowanej ustawy podlega zatem ocenie w zależności od realizacji działalności, z której wynika ustawowy obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. Stały pobyt to pobyt niezmienny w danym okresie, czyli w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, przy czym nie ma większego znaczenia okoliczność dotycząca tego, jaką administracyjną gwarancję prowadzenia działalności lub zapewnienie pobytu miał w Polsce obywatel państwa obcego (...). O tym, czy dany pobyt ma charakter stały nie decyduje więc stały pobyt w sensie "długotrwałości i stałości pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej", albowiem w takim

wypadku wyłączeniu z ubezpieczeń społecznych podlegaliby ci cudzoziemcy, których pobyt nie ma "takich cech", choć spełnialiby warunki podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako wspólnicy jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2017 r., II UK 295/16, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2017 r., II UK 295/16).

W przedmiotowej sprawie ubezpieczona, co potwierdza fakt, iż systematycznie wykonywała pracę, przebywała stale w Polsce w spornym okresie. W ramach zawartej z płatnikiem składek umowy zlecenia zobowiązana była do wykonywania pracy na jego rzecz. Warto podkreślić, iż ww. umowa była realizowana przez okres kilku miesięcy. Tym samym działania ubezpieczonej nie miały bez wątpienia charakteru incydentalnego, przykładowo sprowadzającego się do przyjechania na jeden dzień pracy czy krótki czasookres.

Podkreślenia dodatkowo wymaga, iż wykonywanie owej pracy zostało powierzone cudzoziemcom zatrudnionym w charakterze pracowników tymczasowych, bowiem płatnik składek występował w tej relacji jako agencja pracy tymczasowej. **V. L.** w tym czasie nie miała też innego tytułu do ubezpieczeń.

Tym samym biorąc pod uwagę analizowany w niniejszej sprawie przypadek, pobyt na terenie Polski choćby nawet czasowy, którego ramy są ściśle określone nie oznacza, że pobyt ten nie ma charakteru stałego o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2017 r., II UK 295/16).

Termin „nie podlegają ubezpieczeniom społecznym obywatele państw obcych, których pobyt na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie ma charakteru stałego”, zawarty w treści art. 5 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, należy dekodować w powiązaniu z systemem ubezpieczenia społecznego, a nie przez odwoływanie się do przepisów o charakterze meldunkowym, ilościowym (ile razy dana osoba wjeżdża do kraju i jak długo tu pozostaje). Wobec tego uzyskanie przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt na czas oznaczony wcale nie przeczy stałemu pobytowi w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, jako że nawet taki pobyt jest również stały w sensie „niezmienny w danym okresie” (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 229/18 postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 maja 2019 r., II UK 167/18).

W wyroku z dnia 17 września 2009 r., II UK 11/09, Sąd Najwyższy uznał, że pojęcie „pobytu stałego” z art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie może bezpośrednio zależeć od przepisów ustaw o cudzoziemcach z dnia 25 czerwca 1997 r. (Dz.U. z 2001 r. Nr 127, poz. 1400 ze zm.) i z dnia 13 czerwca 2003 r. (Dz.U. z 2011 r. Nr 264 poz. 1573 ze zm.), a ściślej od czasu, na który cudzoziemcowi udziela się zezwolenia na pobyt w Polsce. Nie jest uprawnione założenie wykluczające z pojęcia pobytu stałego w rozumieniu cytowanego przepisu pobytu cudzoziemca na podstawie zezwolenia na czas oznaczony i akceptujące taki stały pobyt dopiero w przypadku zezwolenia na pobyt na czas nieoznaczony (art. 19 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach z 1997 r.) albo zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego WE (art. 65 ust. 7 ustawy o cudzoziemcach z 2003 r.) (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 maja 2019 r., II UK 167/18, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 maja 2019 r., II UK 169/18).

Zapatrywania te podziela także Sąd Okręgowy w niniejszym składzie i w pełni akceptuje to stanowisko, traktując je jako własny pogląd w sprawie.

Sąd Okręgowy podziela także wyrażane w piśmiennictwie zapatrywania, że istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii, czy pobyt cudzoziemca na terytorium Polski ma „stały charakter” w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej ma ustalenie tego, gdzie (w którym kraju) znajduje się centrum jego interesów życiowych. „Taka ocena każdorazowo uzależniona jest od konkretnych okoliczności faktycznych rozpatrywanego przypadku, w tym w szczególności od wyników prowadzonego w tym kierunku postępowania dowodowego. Jeśli w wyniku takiego badania zostanie stwierdzone, że centrum interesów życiowych cudzoziemca znajduje się poza Polską, to osoba ta jest wyłączona z podlegania polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych” (zob. „Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz” pod red. B. Gudowskiej, wyd. C.H.Beck, W-wa 2014, teza 6 do art. 5).

Oznacza to, że w przypadku zbadania rzeczywistego charakteru pobytu cudzoziemca w Polsce i ustalenia, że pobyt ten nie ma charakteru tymczasowego, a mimo to obywatel państwa obcego nie został zgłoszony do ubezpieczeń jako zleceniobiorca, organ rentowy powinien wydać stosowną decyzję jak w niniejszej sprawie.

Obowiązkowe ubezpieczenie społeczne powstaje ipso iure, co odwołujący się płatnik musiał mieć na względzie zawierając umowę z zainteresowaną **V. L.** na jej usługi. O tym zaś rzeczywiście świadczy, także w razie posiadania zezwolenia na pobyt czasowy, stałe, ciągle, zasadniczo nieprzerwane przebywanie danej osoby na terytorium Polski podczas realizacji umowy, przy czym o ile można założyć, że osoby z państw sąsiednich będą się często przemieszczać i przebywać w Polsce po kilkanaście dni w miesiącu, gdyż praca na podstawie umowy cywilnoprawnej nie musi być wykonywana w określonym reżimie czasowym (jak umowa o pracę), o tyle trudno przyjąć takie założenie w przypadku obywatela **Ukrainy**, który „osiedlił się” w Polsce na okres objęty zaskarżoną decyzją celem wykonywania „stałej” pracy. Podniesioną okoliczność skarżący płatnik powinien mieć na uwadze przy zawieraniu oraz realizowaniu przedmiotowej umowy zlecenia, która stanowi tytuł do podlegania przez wykonawcę **V. L.** ubezpieczeniom społecznym z mocy prawa, gdy jej pobyt w Polsce w rzeczywistości był pobytom stałym, a nie tymczasowym. Podobne zapatrywania w przedmiocie prawidłowej interpretacji przedsiębiorców w analogicznych stanach faktycznych wyrażone zostały przez sądy powszechne w sprawach, w których Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych organu rentowego do rozpoznania postanowieniami: z dnia 22 maja 2019 r., II UK 167/18 (LEX nr 2671070), z dnia 22 maja 2019 r., II UK 169/18 (LEX nr 2671115), z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 229/18 (LEX nr 2689006), z dnia 25 czerwca 2019 r., II UK 291/18 (LEX nr 2685553), z dnia 16 czerwca 2020 r., (...) UK 219/19 (LEX nr 3080071).

Trzeba również wskazać na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2023 roku w sprawie I (...) 31/22 i z dnia 25 kwietnia 2023 roku w sprawie I (...) 60/22, w których Sąd Najwyższy uchylił wyroki Sądu Apelacyjnego w Łodzi i oddalił apelacje Spółki od wyroków Sądu Okręgowego w Łodzi, a tym samym podzielił pogląd Sądu Okręgowego w Łodzi tożsamy z powyższym.

W uzasadnieniu wyroku z 20 kwietnia 2023 roku Sąd Najwyższy podkreślił, że charakter pobytu obywatela państwa obcego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (stały albo niestały) należy odnosić do powszechnego obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, czyli do podstawy ubezpieczenia. Kluczowy jest zatem charakter aktywności zarobkowej cudzoziemca stanowiącej tytuł ubezpieczeniowy i sposób jej realizacji w okolicznościach indywidualnej sprawy. Charakter pobytu nie zależy natomiast od zamiaru, jaki co do okresu przebywania w Polsce, przejawia cudzoziemiec; rodzaju posiadanego dokumentu pobytowego; kwestii formalno-meldunkowych itp. W szczególności uzyskanie przez cudzoziemca zezwolenia na pobyt na czas oznaczony nie przeczy stałemu pobytowi w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy systemowej.

W tym kontekście za objęciem ubezpieczeniem cudzoziemca przemawia "niezmienny" pobyt na terenie RP w okresie realizacji podstawy ubezpieczenia, który w szczególności ma miejsce wówczas, gdy chodzi o cudzoziemców - obywateli odległych przestrzennie państw, którzy w okresie realizacji umów zatrudnieniowych w RP nie powracają regularnie do kraju pochodzenia np. w związku z dniami wolnymi od pracy (jak się wydaje dotyczy to obywateli: Armenii, Gruzji, Uzbekistanu, Azerbejdżanu, Tadżykistanu, Kazachstanu, Nepalu, Bangladeszu, Pakistanu, Federacji Rosyjskiej). Nawiązując do wypracowanej w orzecznictwie przesłanki "centrum interesów życiowych cudzoziemca" można wręcz przyjąć, że w okresie jakkolwiek czasowego, to jednak długookresowego, pobytu takich cudzoziemców na terenie RP ich "centrum interesów życiowych" znajduje się właśnie na terenie RP. W konsekwencji Sąd Najwyższy uznał, że wyjątek przewidziany w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie dotyczy cudzoziemców spoza UE (obywateli: Armenii, Gruzji, Uzbekistanu, Azerbejdżanu, Tadżykistanu, Kazachstanu, Nepalu, Bangladeszu, Pakistanu, Federacji Rosyjskiej), zatrudnionych przez polskiego przedsiębiorcę na terenie Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy zlecenia.

Sąd Najwyższy stanął również na stanowisku, że wykładnia art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie może być (nie powinna być) odczytywana za pomocą pojęć uregulowanych w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 519). Ustawa o cudzoziemcach określa zasady i warunki wjazdu na terytorium

Rzeczypospolitej, ich przejazdu przez to terytorium, pobytu na nim i wyjazdu z niego (art. 1 tej ustawy). W dalszej części tego aktu prawnego jest mowa o zezwoleniu na pobyt stały (art. 195), lecz przesłanki jego uzyskania są ściśle określone i tracą z pola widzenia wątek ubezpieczenia społecznego przed uzyskaniem tego zezwolenia. Chodzi o to, że zezwolenie na pobyt stały uwarunkowane jest określonym statusem (na przykład jest osobą o polskim pochodzeniu) albo obwarowane odpowiednio długim okresem nieprzerwanego pobytu na terytorium Polski (art. 195 ust. 1 pkt 6 tej ustawy). Z tego względu autonomiczne pojęcie z art. 5 ust. 2 ustawy systemowej, posługujące się zresztą innym zwrotem (nie ma charakteru stałego) powinno być odczytywane samoistnie, bez odwoływania się do innych aktów prawnych, w tym również ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 735). Za takim kierunkiem wykładni przemawia systemowe spojrzenie na kwestię ubezpieczenia społecznego. Skoro warunkiem uzyskania zezwolenia na pobyt stały jest między innymi nieprzerwany pobyt na terytorium kraju, to właśnie z tego względu orzecznictwo w zakresie ubezpieczeń społecznych obejmuje ochroną ubezpieczeniową (ochrona ryzyk) cudzoziemców, którzy z racji pobytu w Polsce poszukują pracy zarobkowej jako źródła swego utrzymania.

W ocenie Sądu Najwyższego, przewidziany w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej wyjątek nie znajduje zastosowania także wtedy, gdy kwestię zabezpieczenia społecznego obywateli danego państwa regulują umowy międzynarodowe (art. 5 ust. 2 ustawy systemowej in fine), które - po ratyfikacji - mają pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową (art. 91 ust. 2 Konstytucji RP).

Umowa z dnia 18 maja 2012 r. między Rzeczpospolitą Polską a Ukrainą o zabezpieczeniu społecznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1373) przewiduje w art. 6 jako zasadę ogólną, że osoba, do której stosuje się Umowa, podlega ustawodawstwu tej Umawiającej się Strony, na której terytorium wykonuje pracę. Przewidziane w art. 7 ust. 1-6 tej umowy wyjątki od zasady *lex loci laboris* obejmują delegowanie, prowadzenie działalności na własny rachunek, zatrudnienie w charakterze podróżującego personelu przedsiębiorstwa transportowego lub na statku morskim, odnoszą się także do urzędników i osób z nimi zrównanych, a także członków personelu misji dyplomatycznych oraz urzędów konsularnych i nie znajdują w analizowanej sprawie zastosowania. Ze stanu faktycznego nie wynika także, aby w sprawie zastosowanie znajdował art. 8 Umowy, zgodnie z którym władze właściwe obu Umawiających się Stron lub wyznaczone przez nie instytucje mogą, za obopólną zgodą ustalić wyjątki od postanowień artykułów 6 i 7 ustępy od 1 do 5 w odniesieniu do jakiegokolwiek osoby lub grupy osób. Konkludując należy stwierdzić, że wykonywanie przez obywatela Ukrainy aktywności zarobkowej stanowiącej tytuł ubezpieczeń społecznych (w tym umowy zlecenia) na terenie RP oznacza jego podleganie polskim ubezpieczeniom społecznym bez względu na charakter pobytu, gdyż wyjątek z art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie znajduje zastosowania.

Także umowa z dnia 9 września 2013 r. między Rzeczpospolitą Polską a Mołdawią o zabezpieczeniu społecznym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1460) statuuje zasadę *lex loci laboris* jako ogólną zasadę odnośnie do podlegania ubezpieczeniom społecznym (art. 7 ust. 1). Również w tym wypadku brak w stanie faktycznym przesłanek, aby zastosowanie znalazły wyjątki dotyczące prowadzenia działalności na własny rachunek (art. 7 ust. 2), pracowników służby cywilnej (art. 7 ust. 3), delegowania (art. 8), personelu przedsiębiorstw transportu międzynarodowego (art. 9), załóg statków (art. 10) a także członków personelu misji dyplomatycznych oraz urzędów konsularnych (art. 11) czy też szczególnej umowy Umawiających się Stron (art. 12). Dlatego wykonywanie przez obywatela Mołdawii aktywności zarobkowej stanowiącej tytuł ubezpieczeń społecznych (w tym umowy zlecenia) na terenie RP oznacza jego podleganie polskim ubezpieczeniom społecznym bez względu na charakter pobytu, gdyż wyjątek z art. 5 ust. 2 ustawy systemowej nie znajduje zastosowania.

Dodać należy, że pozwany słusznie podnosił, że przy przyjęciu poglądu strony odwołującej się, ubezpieczony nie powinien być zgłoszony do żadnych ubezpieczeń, w tym ubezpieczenia zdrowotnego. Podstawą prawną nie może być w tym przypadku art. 5 ust. 2 ustawy systemowej. Natomiast płatnik składek zgłosił zainteresowanego do ubezpieczenia zdrowotnego i opłacił składki na ubezpieczenie zdrowotne za ubezpieczonego. Wskazać także należy, że odwołująca się spółka nie była w stanie wskazać podstawy prawnej na podstawie, której opłacała składki zdrowotne za zainteresowaną, a na ubezpieczenia społeczne nie.

Tym samym, biorąc pod uwagę wszystkie przytoczone okoliczności uznać należy, że decyzja organu rentowego w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym w spornym okresie przez **V. L.** na zasadach ogólnych, o których mowa w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych, jako osoby wykonującej pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek jest prawidłowa.

Ubezpieczona nie jest adresatem normy wskazanej w art. 5 ust. 2 ustawy systemowej.

W związku z powyższym Sąd w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz.265).

W punkcie 3 sentencji wyroku Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Łodzi wynagrodzenie dla kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu ubezpieczonego w kwocie 121,40 zł, ustalonej na podstawie § 2 oraz § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z 9.03.2018 r. (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 536) w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).